

Молодий ліс

Василь Герасим'юк

Він виріс на місці пралісу —
на довгому повоєнному зрубі.
Він заскочив аж на толоку,
де пасли тоді маржину,
і завмер біля перших обійсть.
Але ж ні! Тільки на толоці
він стоїть, як ліс,
а в зрубі завше хитається,
ніби танцює
на тонкій весільній підлозі 50-х,
і з тих пір не може спинитися,
наче, спинившись, упаде
і проломить підлогу...
Коли праліс поліг,
а молодого лісу ще не було,
великий зруб страшно зіяв між горами
і здавався бездонним проваллям,
особливо вночі,
особливо дитячим очам
з-між найближчих вцілілих дерев.
Чомусь кортіло думати: ступиш...

А зранку той зруб
ставав різдвом і Великоднем,
бо саме в ньому
росла вся малина, ожина,
афина, суниця, всі глоги,
ховаючи під собою нічний страх
і бездонне дно,

А всі жінки
зліталися сюди з кошеліками й кошелями,
і вперше добрі були одна до одної,
і кожна приводила дитя за руку,
яке вже не знало, що вище пахне:
скошена трава чи ягода.

І вимирало село до ночі,
доки не з'являлися поважні заготівельники,
А ввечері жінки піднімалися з урвища.
І вперше із села вивозили не людей,
а повні діжки ягоди.

Ту ожину й малину я не забуду,
та все важче вірити
у глибоке провалля того зрубу,
бо як же ж міг вирости над ним
цей малий ліс,
рівний ростом із деревами на толоці?!

Та коли ним страшно хитає у безкінечному танці,
наче ось-ось упаде,
я згадую весільних людей 50-х,
які, мабуть, накрили нічне провалля зрубу
тонкими довгими дошками весільної підлоги,
і на тих дошках виріс, танцюючи, ліс.

Тут я дуже легко ступаю,
аж мимоволі затягує в танець,
але мені страшно хочеться
упасти долілиць, розгребти руками опале листя
і глянути у шпарку між дошками —
якраз над тим горбком,
де ми з мамою любили рвати малину.
Але я боюся, що в ту мить
найтонша дошка не витримає
і в раптовий пролом
між падаючих молодих дерев
я ще встигну побачити всіх:
ходять, рвуть ягоду, сміються, співають,
ждуть заготівельників.